

DE L'AUTORA DE *you*

ESTELLE MASKAME

HOLLYWOOD

CRUSH

QUAN ET VAIG

CONÈIXER

fanbooks

1

ESTELLE MASKAME

CRUSH

QUAN ET VAIG

CONÈIXER

Traducció de Lluís Delgado Picó

Fanbooks

Títol original: *Becoming Mila*

© Estelle Maskame, 2021

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2022

ISBN: 978-84-18327-85-8

Dipòsit legal: B. 6.355-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

La vaig cagar.

La vaig cagar ben cagada.

El pes dels remordiments m'esclafa, i tan sols puc mantenir la calma i suportar el mal de cap palpitant que em tortura. Després de l'error que vaig cometre ahir a la nit, em mereixo patir.

El brunzit de l'aire condicionat és l'únic soroll que interromp el silenci de la sala. Clavo els ulls en una taca que corromp el marbre blanc de la taula del menjador.

—Com capgirem la situació? —sospira en Ruben, irritat a més no poder. Està tip de mi, i ja ha deixat ben clar que està fart d'aquestes reunions apressades per fer control de danys.

—Capgirar la situació és la teva feina —li engega la mare mentre fa repicar les ungles frenèticament a la pantalla d'un telèfon mòbil—. Ja et pots posar a pensar.

—Marnie, no podem amagar tantes relliscades sota l'estora —replica en Ruben—. La premsa del món de l'espectacle cada cop és més conscient que la teva filla s'està convertint en una font d'ingressos fiable.

Reprimeixo les nàusees i alço la vista de la taula un instant. En Ruben em gira l'esquena i està concentrat en un MacBook que ha instal·lat sobre el taulell de la cuina. La mare mira embadalida els telèfons mòbils. Reparteix l'atenció entre dos dispositius: un per als negocis i l'altre d'ús personal. Tot i que és indecentment d'hora, s'ho ha manegat per assecar-se els ca-

bells i maquillar-se mentre gestionava l'última crisi d'imatge. Han vingut dues dones de la productora. Són executives, però no sé com es diuen. Només sé que semblen enfurismades.

—No ho podem fer passar per un episodi de vertigen? —proposa una d'elles. Els ulls de la dona troben la meua mirada perduda i miro cap a una altra banda.

—Sí, és clar, segur que funciona —rondina en Ruben arrossegant les paraules, i es gira amb les dents serrades. Ja fa una dècada que en Ruben forma part de les nostres vides, però de tant en tant encara em fa morir de por. Em planta el portàtil a la taula, just al davant, i inclina la pantalla enrere—. Mira això —m'ordena, però em fa massa vergonya llegir els titulars—. Mira això, Mila —em burxa.

Em noto les galtes roents, però miro la pantalla a contracor. Té unes quantes finestres obertes, totes minimitzades per reduir-les a petits requadres que tapen tota la pantalla; una munió de paraules que em fan encongir el cor encara una mica més.

La filla d'Everett Harding s'ha tornat rebel?

Mila Harding fa una escena a la roda de premsa
de *Punt de flama: sense retorn*

Mandreja Everett Harding a l'hora de criar la seva filla?

—Em sap greu —xiuxiuejo en un to ronc per la deshidratació que em fa sonar poc convençuda i falsa.

—Les disculpes no faran callar aquesta colla de voltors —esclata en Ruben, i s'endú l'ordinador. El torna a posar al taulell i enfoca la ira cap a les executives de la productora—. I a quin dels seus empleats li va semblar bona idea donar xampany a la filla de l'Everett en un acte com aquell? —els pre-

gunta indignat—. Ja els ho dic jo: a algú que no hauria de seguir treballant per a vostès.

—Ningú no em va donar xampany —intervinc en veu baixa, sobretot perquè ja em sento prou malament tal com estan les coses com per arrossegar algú altre pel fang. A més a més, vaig ser l'única responsable del que va passar. Tot plegat va ser el resultat dels meus actes i les meves decisions, o sigui que tot va ser per culpa meva—. Les copes ja estaven servides. Simplement en vaig agafar una quan no em mirava ningú.

En Ruben gira el cap i em mira disgustat.

—Mila, a la teva edat ja saps perfectament com aprofiten qualsevol ensopegada els diaris sensacionalistes. Se'ls encenen els ulls amb els símbols del dòlar. No tindran cap pietat amb una noia que comet errors, sobretot si aquesta noia és la filla de l'Everett Harding.

Sona un telèfon i una de les executives surt de l'habitació bramant ordres.

—Em sap greu —repeteixo.

No sé quantes vegades m'he disculpat des d'ahir a la nit, però segueixo tenint la sensació que no han estat suficients. A més a més, no se m'acut cap altra cosa que pugui dir. Torno a clavar els ulls a la taula i reprimeixo les llàgrimes.

—Ja sé que et sap greu, bonica —diu la mare. Deixa els dos telèfons al meu costat, se m'acosta i em passa un braç per sobre les espatlles. Fa olor de flors silvestres a la primavera—. Si ens ho mirem des d'una perspectiva més àmplia, experimentar és un ritual de pas de tots els adolescents, i per això no estic enfadada amb tu. El que passa és que... —Em reposa la barbeta a l'espatlla i exhala, i la seva respiració em fa pessigolles al coll. Abaixa la veu—. Els altres adolescents es poden permetre el luxe d'espifiar-la de tant en tant. Tu no t'ho pots permetre. Som personalitats públiques, i justament ara els focus ens il·luminen un xic més intensament.

Em poso a plorar entre els seus braços tendres i fragants.

Les altres vegades que l'he espifiada últimament no són res comparades amb aquesta patinada. El dia que vaig ensenyar el dit del mig als paparazzi des del seient de l'acompanyant del Range Rover perquè vaig oblidar que no té el parabrisa tintat, en Ruben em volia estrangular. I el mes passat, quan vaig tenir una picabaralla amb una model de tercera per Twitter, en Ruben em va castigar prohibint-me fer servir les xarxes socials durant dues setmanes. Ara, aquests incidents no semblen tan greus, perquè la ximpleria d'ahir a la nit va ser d'un altre nivell.

Imagineu-vos l'escena: és la fastuosa roda de premsa d'una de les grans estrenes de l'estiu, i la promoció de la llargament esperada tercera pel·lícula de la saga *Punt de flama* es troba en ple apogeu. Un cinema luxós de Beverly Hills ple de gom a gom de periodistes amb moltes preguntes que esperen resposta. Hi assisteix la major part del repartiment, però el protagonista, Everett Harding, i la coprotagonista amarada de glamur, Laurel Peyton, són els dos noms que es repeteixen als llavis de tots els presents. A l'escenari, els actors i les actrius riuen amb el públic, contesten preguntes i comparteixen amb tothom la passió amb què admiren la seva última pel·lícula. Mentrestant, entre bastidors, la productora ho celebra. El xampany corre amb un entusiasme un xic excessiu i l'espectacular dona de l'Everett Harding es passeja amunt i avall amb elegància, conversa animadament amb els executius i fa fotos d'amagat perquè el seu marit les pugui compartir més tard a les xarxes socials.

I també hi soc jo, la filla de tots dos, i cometo l'error d'adolescent principiant de beure xampany en una festa del món de la faràndula que vigila molta gent. Hauria de ser conscient que no és bona idea tastar coses noves en aquest moment, però estic entre bastidors i imagino que ningú no se n'adonarà.

Greu error.

Una ovació eixordadora tanca l'acte. La mare fa una abraçada emocionada al pare quan apareix entre bastidors i en Ruben ordena al xofer que porti el cotxe perquè el pare porta tot el dia atenent la premsa i està massa esgotat per quedar-se a socialitzar una estona. En Ruben em ve a buscar i em fa sortir per la porta del darrere tan bon punt surten els meus pares. Els flaixos de les càmeres dels paparazzi que ens esperen a fora em maregen. «Sembles espurnes en la nit», pensava quan era més petita. Ara només els trobo engegadors.

L'aire fresc em copeja massa fort. Ensopego tota sola, topo amb la mare i m'estimbo contra les tanques que barren el pas als paparazzi. El pare sent el terrabastall i es gira per ajudar-me, però en Ruben l'empeny per fer-lo entrar al monovolum. La mare hi puja al seu darrere i quan en Ruben torna per endur-se'm em troba agenollada a la vorera, intentant recuperar l'estabilitat. Les nàusees m'aclaparen i són tan intenses que no les puc reprimir. Vomito mentre intento recordar quantes copes de xampany he engolit exactament.

Els flaixos brillen amb més intensitat, i el clic dels obturadors em retruny dins el cap emboirat. Un maremàgnum de veus bramen coses diferents a la vegada, i algunes xisclen el meu nom amb l'esperança que miri directament a l'objectiu per obtenir la foto robada perfecta, mentre que d'altres criden preguntes fastigoses per intentar provocar una reacció encara més inapropiada per la meva banda.

En Ruben m'agafa pel colze i m'aixeca de terra. Amb una mà alçada, va apartant les càmeres mentre m'estira cap al monovolum, m'ajuda a entrar-hi i tanca la porta violentament. El soroll caòtic de fora queda apaivagat, però encara hi ha gent que pica a les finestres.

—Mila! —exclama la mare. Planta un genoll al terra del cotxe i en veure que se'm balanceja el cap m'agafa la cara entre

les mans. Em mira trasbalsada fent uns ulls com unes taronges, i veig que encara porta el maquillatge impecable—. Et trobes bé? —Què t'ha...?

El pare s'ocupa d'acabar la pregunta.

—Què punyeta has fet? —pregunta amb una expressió d'incrèdula irada—. Has begut?

L'havia cagada completament.

I ara, l'endemà al matí, tot sembla cent vegades pitjor. Els titulars escupen en el cognom Hardy. Hi ha fotos per tot internet. He posat el pare en ridícul.

—Aquesta mena d'incidents són massa freqüents —rondina en Ruben a l'altre extrem de la cuina. Entenc que estigui emprenyat. Com que és el representant del pare, li paguem perquè ens gestioni la vida, però li complico molt la feina cada vegada que remeno sense voler el niu d'escurçons que és la premsa del cor—. La pel·lícula s'estrenarà d'aquí a quatre setmanes. No ens ajuda gens que els diaris sensacionalistes publiquin articles dient que la Mila Harding anava tan borratxa a la roda de premsa que va vomitar de quatre grapes.

—A nosaltres tampoc no ens ajuda gens la publicitat negativa relacionada amb el nostre protagonista principal quan estem tan a prop de l'estrena —afegeix l'executiva de producció que s'ha quedat a la cuina. S'encreua els braços davant el pit i em fulmina amb la mirada. No té cap interès personal en nosaltres com a família. A la productora l'única cosa que li importa és quants dòlars recaptarà la pel·lícula a la taquilla.

—A més a més, acabes de començar les vacances d'estiu a l'escola, i això vol dir que ara sortiràs a la llum pública més sovint, senyoreta —diu en Ruben, i es frega la barbata sense afaitar com si estigués molt concentrat.

M'eixugo les llàgrimes de les galtes i em separo de l'abraçada de la mare. Em redreço, m'empasso els mocs pel nas i miro en Ruben directament als ulls.

—Què puc fer per arreglar-ho?

En Ruben arronsa les espatlles.

—La situació ideal seria que escampessis la boira unes setmanes perquè no ens haguem de preocupar per si et converteixes en la nova millor amiga dels diaris sensacionalistes.

—Ruben —intervé la mare en to sever. Em posa una mà al braç, me l'estreny com si em volgués protegir de les seves paraules i li clava una mirada fastiguejada.

—Què? Se t'acut una idea millor, Marnie? —insisteix en to sec.

La porta de la cuina xerrica. A través dels ulls inflamats veig el pare repenjat al llindar. Porta les seves ulleres de sol preferides perquè segurament té els ulls cansats i sensibles després de l'agenda atapeïda de compromisos que va tenir ahir, i du les mans entaforades a les butxaques dels texans. No sabem quanta estona fa que ens escolta des del passadís i callem tots de cop. La mare m'agafa la mà.

El pare s'escura la gola. Té una veu greu i ronca, un dels motius pels quals ven tan bé la imatge de seductor global, i als matins l'efecte encara és més notable. S'acosta la mà a les ulleres i se les alça lleugerament per mirar-me amb uns ulls negres. Els té injectats de sang i mig clucs per la manca de son.

—Mila, em penso que val més que vagis a casa una temporada.

—A casa? —repeteix la mare alhora que el cor se m'encongeix—. Casa nostra és aquí, Everett. I la llar de la Mila és aquesta. Amb nosaltres. Parlem-ho com cal abans de...

—Organitza el viatge, Ruben —ordena el pare, interrompent les protestes de la mare a la valenta. Com que encara ens mirem als ulls, li veig una espurna de remordiment a la mirada abans no es torna a abaixar les ulleres de sol i afegeix calmament—: Mila, ves fent les maletes. Passaràs l'estiu a Tennessee.